



## Arrest

nr. 259 556 van 25 augustus 2021  
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. VAN DE VELDE  
Wijngaardlaan 39  
2900 SCHOTEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 29 maart 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 10 februari 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 10 februari 2021 tot afgifte van een inreisverbod van drie jaar (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 juni 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 juni 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat G. VAN DE VELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 16 december 2009 dient de verzoeker, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 11 februari 2011 wordt deze aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond bevonden.

Op 5 april 2011 wordt aan de verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 16 oktober 2012 dient de verzoeker een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet in. Op 11 december 2012 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard en wordt aan de verzoeker het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). De verzoeker dient tegen beide beslissingen een beroep in. Bij arrest met nummer 107 593 van 29 juli 2013 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) inzake dit beroep de afstand van het geding vast.

Op 14 januari 2014 dient de verzoeker een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet. Op 3 februari 2014 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard.

Op 26 november 2017 wordt ten aanzien van de verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*) genomen.

Op 26 november 2017 wordt de verzoeker tevens een inreisverbod (bijlage 13*sexies*) voor twee jaar opgelegd.

Op 14 december 2017 dient de verzoeker een verzoek om internationale bescherming in.

Op 14 december 2017 neemt de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris ten aanzien van de verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Op 4 januari 2018 dient de verzoeker per volmacht een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ander familielid – ten laste of deel uitmakend van het gezin van zijn zus L.F., die de Nederlandse nationaliteit heeft.

Op 16 januari 2018 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 29 juni 2018 beslist de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 14 juli 2018 dient de verzoeker een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ander familielid – ten laste of deel uitmakend van het gezin van zijn Nederlandse zus L.F.

Op 11 januari 2019 beslist de gemachtigde van de toenmalig bevoegde minister tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Bij arrest met nummer 220 696 van 2 mei 2019 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring dat de verzoeker tegen deze beslissing heeft ingesteld.

Op 6 februari 2019 dient de verzoeker een derde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ander familielid – ten laste of deel uitmakend van het gezin van zijn Nederlandse zus L.F.

Op 31 juli 2019 beslist de gemachtigde van de toenmalig bevoegde minister tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 6 augustus 2019 dient de verzoeker een vierde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ander familielid – ten laste of deel uitmakend van het gezin van zijn Nederlandse zus L.F.

Op 28 januari 2020 beslist de gemachtigde van de toenmalig bevoegde minister tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 6 februari 2020 dient de verzoeker een vijfde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ander familielid – ten laste of deel uitmakend van het gezin van zijn Nederlandse zus L.F.

Op 5 augustus 2020 beslist de gemachtigde van de toenmalig bevoegde minister tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 26 augustus 2020 dient de verzoeker een zesde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ander familielid – ten laste of deel uitmakend van het gezin van zijn Nederlandse zus L.F.

Op 10 februari 2021 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit is de eerste bestreden akte, die op 26 februari 2021 aan de verzoeker ter kennis wordt gebracht en die als volgt is gemotiveerd:

“(…)

**BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN**

*In uitvoering van artikel 52, §4, 5<sup>de</sup> lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 26.08.2020 werd ingediend door:*

*Naam: L. (...)*

*Voornaam: A. (...)*

*Nationaliteit: Marokko*

*Geboortedatum: (...).1977*

*Geboorteplaats: T. (...)*

*Identificatienummer in het Rijksregister: xxx*

*Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)*

*om de volgende reden geweigerd:*

*De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.*

*Betrokkene vroeg op 26.08.2020 voor de zesde maal gezinshereniging aan met zijn zus L. F. (...), van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer xxx.*

*Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...'*

*Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.*

*Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:*

- reispaspoort Marokko (xxx) op naam van betrokkene, afgeleverd op 19.09.2016 te Antwerpen*
- 'certificat de non revenu' n°61/2018 dd. 01.02.2018 op naam van betrokkene*
- 'certificat de non propriété' n°01 dd. 05.02.2018 op naam van betrokkene*
- attestation de charge de famille' n°42/2017 dd. 23.06.2017*
- bewijzen geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 27.03.2008, 14.05.2008, 03.07.2008 en 09.09.2008*

- rekeninguittreksels Banque Populaire op de naam van de referentiepersoon waaruit blijkt dat er op 02.01.2009, 03.02.2009, 06.03.2009, 02.04.2009, 03.05.2009, 02.06.2009, 04.07.2009, 07.08.2009 en 03.09.2009 een bedrag van telkens 1000 MAD werd overgeschreven aan een derde
- verklaringen op eer vanwege de referentiepersoon en derden met betrekking tot de aangehaalde samenwoning van betrokkene en de referentiepersoon in Nederland, foto's, geneesmiddelenvoorschrift dd. 08.03.2015, factuur AFIUM dd. 20.02.2017, factuur Tandzorg Chirurgie dd. 23.02.2017 met bijbehorend betaalbewijs, briefomslag dd. 06.09.2017 met vermelding van twee verschillende adressen met bijbehorende stukken waaruit blijkt dat de referentiepersoon op beide adressen woonachtig was
- bewijzen geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene en bewijzen van betalingen van kosten (Essent, Waterlink, huur, mutualiteit, De Lijn, ...) die de referentiepersoon zou gemaakt hebben ten behoeve van betrokkene in de periode 2017 - 2019.
- arbeidsovereenkomst dd. 11.04.2017 op naam van de referentiepersoon
- attestation de réussite Institut Spécialisé de Technologie Appliquée - Agadir (schooljaar 1998/1999) op naam van betrokkene
- deelcertificaten Nederlandse les op naam van betrokkene; evaluatierapport CVO Antwerpen-Zuid
- 'verklaring lidmaatschap' De Voorzorg dd. 11.03.2020 op naam van betrokkene en de referentiepersoon
- verzendsticker GLS op naam van betrokkene (ongedateerd of datum niet leesbaar)

Deze documenten werden reeds voorgelegd in het kader van de aanvragen gezinshereniging dd. 04.01.2018, 14.07.2018, 06.02.2019, 06.08.2019 en/of 06.02.2020, en besproken en weerlegd in de bijlagen 20 dd. 29.06.2018, 11.01.2019, 31.07.2019, 28.01.2020 en/of 05.08.2020. Er kan dienstig naar verwezen worden.

In het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging werden volgende bijkomende documenten voorgelegd:

- vertalingen dd. 06.11.2020 van de in het kader van de voorgaande aanvraag gezinshereniging dd. 06.02.2020 voorgelegde handgeschreven kwitanties: echter, deze vertalingen doen geen afbreuk aan de reeds gemaakte vaststelling (zie bijlage 20 dd. 05.08.2020) dat er geen objectieve documenten werden voorgelegd waaruit blijkt dat de voorgelegde stortingen effectief dienen beschouwd te worden als de betaling van een huurbedrag (vb. huurovereenkomst) door de referentiepersoon voor een woning in Marokko, noch werd er aangetoond dat betrokkene in deze periode (januari - september 2009) effectief op dit adres woonachtig was.

Voor zover deze gegevens dienen aanvaard te worden als begin van bewijs dient opgemerkt te worden dat deze stor

- geactualiseerde salariswijzers op naam van de referentiepersoon (augustus - oktober 2020)

Deze bijkomende en geactualiseerde documenten doen geen afbreuk aan de vaststellingen van de bijlagen 20 dd. 29.06.2018, 11.01.2019, 31.07.2019, 28.01.2020 en 05.08.2020. Er kan dienstig naar verwezen worden.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er uw aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens een van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven onmiddellijk het grondgebied van het Rijk te verlaten..

Wettelijke basis:

- artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980

*Legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.*

- Artikel 74/14 van de wet van 15.12.1980. Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken:

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

*Betrokkene diende op 14.12.2019 een machtiging tot verblijf in op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. In zijn aanvraag beweerde hij reeds sedert 2004 (illegaal) op het grondgebied te verblijven. Deze aanvraag werd op 11.02.2011 geweigerd met een bevel om het grondgebied te verlaten dat hem op 18.04.2011 werd betekend. Betrokkene gaf geen gehoor aan dit bevel en werd op 16.10.2011 op heterdaad betrapt op zwartwerk en illegaal verblijf, waarna hem nogmaals een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend. Betrokkene gaf opnieuw geen gehoor aan het bevel en diende op 16.10.2012 diende betrokkene nogmaals een aanvraag in tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze aanvraag werd op 11.12.2012 onontvankelijk verklaard. Deze beslissing werd op 29.01.2013 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene gaf hier gevolg aan en diende op 14.01.2014 nogmaals een aanvraag in tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze aanvraag werd op 03.02.2014 onontvankelijk verklaard. Deze beslissing werd op 06.03.2014 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod. Betrokkene gaf hier gevolg aan en werd op 26.11.2017 door de politie van Antwerpen aangetroffen in illegaal verblijf. Aan betrokkene werd die dag een bevel betekend om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering betekend Betrokkene werd vrijgesteld nadat hij op 04.01.2018 een eerste aanvraag gezinshereniging indiende aan met zijn Nederlandse zus op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. Deze werd geweigerd op 04.07.2018, beslissing (bijlage 20) die aan betrokkene werd betekend met een bevel om uiterlijk op 03.08.2018 het grondgebied te verlaten. Betrokkene gaf hier alweer geen gehoor aan en diende op 14.07.2018 een tweede aanvraag gezinshereniging indiende aan met dezelfde Nederlandse zus. Deze werd op 11.01.2019 geweigerd met een bevel om het grondgebied te verlaten. Een verzoek tot nietigverklaring van deze weigering werd op 02.05.2019 ongegrond verklaard door de Raad voor Vreemdelingenbetwisting. Ondanks dit arrest diende betrokkene toch vier keer een gezinshereniging in aan met dezelfde Nederlandse zus. De aanvragen van 06.02.2019, 06.08.2019 en 06.02.2020 werden geweigerd op 31.07.2019, op 28.01.2020 en op 05.08.2020.*

*Deze weigeringen (bijlage 20) werden ook telkens aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene ging tegen geen de drie laatste weigeringsbeslissingen niet meer in beroep en diende op 26.08.2020 voor de zesde keer gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in.*

*(...)"*

Op 10 februari 2021 beslist de gemachtigde tevens om de verzoeker een inreisverbod van drie jaar op te leggen (bijlage 13sexies). Dit inreisverbod is de tweede bestreden beslissing, die als volgt is gemotiveerd:

*"(...)*

*Aan de Heer die verklaart te heten<sup>(1)</sup>:*

*Naam : L. (...)*

*voornaam : A. (...)*

*geboortedatum : (...).1977*

geboorteplaats : T. (...)  
nationaliteit : Marokko

In voorkomend geval, alias:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 10.02.2021 gaat gepaard met dit inreisverbod.

#### REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid. de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- x 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Betrokkene diende op 14.12.2019 een machtiging tot verblijf in op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. In zijn aanvraag beweerde hij reeds sedert 2004 (illegaal) op het grondgebied te verblijven. Deze aanvraag werd op 11.02.2011 geweigerd met een bevel om het grondgebied te verlaten dat hem op 18.04.2011 werd betekend. Betrokkene gaf geen gehoor aan dit bevel en werd op 16.10.2011 op heterdaad betrapt op zwartwerk en illegaal verblijf, waarna hem nogmaals een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend. Betrokkene gaf opnieuw geen gehoor aan het bevel en diende op 16.10.2012 diende betrokkene nogmaals een aanvraag in tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze aanvraag werd op 11.12.2012 onontvankelijk verklaard. Deze beslissing werd op 29.01.2013 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene gaf hier gevolg aan en diende op 14.01.2014 nogmaals een aanvraag in tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze aanvraag werd op 03.02.2014 onontvankelijk verklaard. Deze beslissing werd op 06.03.2014 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod. Betrokkene gaf hier gevolg aan en werd op 26.11.2017 door de politie van Antwerpen aangetroffen in illegaal verblijf. Aan betrokkene werd die dag een bevel betekend om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering betekend. Betrokkene werd vrijgesteld nadat hij op 04.01.2018 een eerste aanvraag gezinshereniging indiende aan met zijn Nederlandse zus op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. Deze werd geweigerd op 04.07.2018, beslissing (bijlage 20) die aan betrokkene werd betekend met een bevel om uiterlijk op 03.08.2018 het grondgebied te verlaten. Betrokkene gaf hier alweer geen gehoor aan en diende op 14.07.2018 een tweede aanvraag gezinshereniging indiende aan met dezelfde Nederlandse zus. Deze werd op 11.01.2019 geweigerd met een bevel om het grondgebied te verlaten. Een verzoek tot nietigverklaring van deze weigering werd op 02.05.2019 ongegrond verklaard door de Raad voor Vreemdelingenbewustiging. Ondanks dit arrest diende betrokkene toch vier keer een gezinshereniging in aan met dezelfde Nederlandse zus. De aanvragen van 06.02.2019, 06.08.2019 en 06.02.2020 werden geweigerd op 31.07.2019, op 28.01.2020 en op 05.08.2020. Deze weigeringen (bijlage 20) werden ook telkens aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene ging tegen geen de drie laatste weigeringsbeslissingen niet meer in beroep en diende op 26.08.2020 voor de zesde keer gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene verblijf reeds sedert 2004 illegaal op het grondgebied. Betrokkene diende op 14.12.2019 een machtiging tot verblijf in op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. In zijn aanvraag beweerde hij reeds sedert 2004 (illegaal) op het grondgebied te verblijven. Deze aanvraag werd op 11.02.2011 geweigerd met een bevel om het grondgebied te verlaten dat hem op 18.04.2011 werd betekend. Betrokkene gaf geen gehoor aan dit bevel en werd op 16.10.2011 op heterdaad betrapt op zwartwerk en illegaal verblijf, waarna hem nogmaals een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend. Betrokkene gaf opnieuw geen gehoor aan het bevel en diende op 16.10.2012 diende betrokkene nogmaals een aanvraag in tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze aanvraag werd op 11.12.2012 onontvankelijk verklaard. Deze beslissing werd op 29.01.2013 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene gaf hier gevolg aan en diende op 14.01.2014 nogmaals een aanvraag in tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze aanvraag werd op 03.02.2014 onontvankelijk verklaard. Deze beslissing werd op 06.03.2014 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod. Betrokkene gaf hier gevolg aan en werd op 26.11.2017 door de politie van Antwerpen aangetroffen in illegaal verblijf. Aan betrokkene werd die dag een bevel betekend om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering betekend. Betrokkene werd vrijgesteld nadat hij op 04.01.2018 een eerste aanvraag gezinshereniging indiende aan met zijn Nederlandse zus op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. Deze werd geweigerd op 04.07.2018, beslissing (bijlage 20) die aan betrokkene werd betekend met een bevel om uiterlijk op 03.08.2018 het grondgebied te verlaten. Betrokkene gaf hier alweer geen gehoor aan en diende op 14.07.2018 een tweede aanvraag gezinshereniging indiende aan met dezelfde Nederlandse zus. Deze werd op 11.01.2019 geweigerd met een bevel om het grondgebied te verlaten. Een verzoek tot nietigverklaring van deze weigering werd op 02.05.2019 ongegrond verklaard door de Raad voor Vreemdelingenbetwisting. Ondanks dit arrest diende betrokkene toch vier keer een gezinshereniging in aan met dezelfde Nederlandse zus. De aanvragen van 06.02.2019, 06.08.2019 en 06.02.2020 werden geweigerd op 31.07.2019, op 28.01.2020 en op 05.08.2020. Deze weigeringen (bijlage 20) werden ook telkens aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene ging tegen geen de drie laatste weigeringsbeslissingen niet meer in beroep en diende op 26.08.2020 voor de zesde keer gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in.

Betrokkene werd nochtans door de stad Antwerpen aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Bij het opleggen van dit inreisverbod werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn zus en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.

Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.  
(...)"

## 2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoeker wordt het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

2.2. De verzoeker heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de Vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van zijn wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

## 3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de “wet 03/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurlijke handelingen”, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

3.1.1. Het enig middel wordt als volgt onderbouwd:

*“Verzoeker heeft voorafgaand aan de laatste aanvraag gezinshereniging op 26/08/2020, nog 5 aanvragen op dezelfde grond, art. 47/1,2°, ingediend.*

*Bij de voorgaande aanvragen werden de volgende stukken meegedeeld:*

- reispaspoort Marokko op naam van betrokkene afgeleverd te Antwerpen op 19/09/2016
- certificat de non revenu n°61/2018 dd 01/02/2018 op naam van betrokkene
- certificat de non propriété n° 1 dd 05/02/2018 op naam van betrokkene
- attestation de charge de familie n° 42/2017 dd. 23/06/2017
- bewijzen van geldstorting vanwege de referentiepersoon aan verzoeker
- 4 bewijzen van het jaar 2008
- uittreksels van de Banque Populaire op naam van de referentiepersoon waaruit blijkt dat in het jaar 2009 op diverse data telkens 1000 MAD werd overgemaakt aan en derde.
- verklaringen op eer vanwege de referentiepersoon dd. 23/02/2017 in Nederland , foto's, geneesmiddelen voorschrift dd 08/03/2015, factuur Afium dd 20/02/2017, factuur Tandzorg Chirurgie dd 23/02/2017 met bijhorend betaalbewijs , briefomslag met vermelding van twee adressen , waaruit blijkt dat de referentiepersoon op twee adressen woonachting was.
- bewijzen geldstorting van de referentiepersoon
- arbeidsovereenkomst op naam van de referentiepersoon
- attestation de reussite , afgeleverd in Agadir op naam van verzoeker
- deelcertificaten Nederlandse les op naam van betrokkene, evaluatierapport CVO Antwerpen — Zuid.
- verklaring lidmaatschap De Voorzorg

*In het kader van de laatste vraag tot gezinshereniging werden bijkomende documenten neergelegd ; die door de gemachtigde van de staatssecretaris werden beoordeeld als volgt :*

*- vertalingen dd 06/11/2020 van de handgeschreven kwitanties die voorheen werden meegedeeld  
Volgens de gemachtigde van de staatssecretaris doen deze geen afbreuk aan de reeds gemaakte vaststelling ( zie bijlage 20 dd. 05/08/2020 ) dat er geen objectieve documenten werden voorgelegd waaruit blijkt dat de voorgelegde storting effectief dienen beschouwd te worden als de betaling van een huurbedrag ( vb huurovereenkomst ) door de referentiepersoon voor een woning in Marokko, noch werd er aangetoond dat betrokkene in deze periode ( januari — september 2009 )effectief op dit adres woonachting was.*

*Verder stelt de gemachtigde : " voor zover deze gegevens dienen aanvaard te worden als begin van bewijs dient opgemerkt te worden dat deze stor.....*

*.*

*.... ( nota : Waarbij de rest van de zin ontbreekt).*

*De gemachtigde van de staatssecretaris heeft bijgevolg om de een of andere reden vergeten om de motivering en zijn standpunt ivm de meegedeelde gegevens op te nemen in de beslissing, waartegen huidig beroep.*

*Verzoeker weet dan ook totaal niet wat de gemachtigde van de staatssecretaris zou kunnen bedoelen ; noch waarom hij de meegedeelde verklaringen dan toch niet aanvaarde, voor zover deze als begin van bewijs kunnen aanvaard worden.*

*Verzoeker kan dan ook niet naar behoren van recht kennis nemen van de motivatie van de gemachtigde van de staatssecretaris, nu deze ontbreekt/ niet werd opgenomen in de beslissing / minstens de mededeling ervan ontbreekt.*

*De beslissing waartegen beroep is niet afdoende gemotiveerd.*

*De gemachtigde heeft niet voldaan aan de plicht tot formele motivering van zijn beslissing.*

*Het middel is gegrond.*



*Mbt het bevel om het grondgebied te verlaten*

*Daar de beslissing over de grond van de aanvraag op basis van art 47/1,2° nietig moet verklaard worden omwille van de hiervoor aangehaalde redenen, werd het bevel ten onrechte gegeven en dient het tevens vernietigd te worden.*

*Het bevel om het grondgebied te verlaten werd immers uitgevaardigd om reden dat de aanvraag gezinshereniging van verzoeker werd afgewezen en de AI van verzoeker als gevolg van deze beslissing moest ingetrokken worden.*

*Daarbij is het onredelijk om het bevel af te leveren om het grondgebied onmiddellijk te verlaten en om derhalve geen termijn voor vertrek toe te staan.*

*Er kan in casu geen enkel risico op onderduiken weerhouden worden.*

*Verzoeker heeft inderdaad al meerdere aanvragen gezinshereniging ingediend en dit juist om reden dat hij niet illegaal en ondergedoken wenst te verblijven in België.*

*Verzoeker heeft steeds zijn verblijfsplaats meegedeeld.*

*Hij wenst integendeel zijn verblijfssituatie te regulariseren.*

*Het indienen van opeenvolgende aanvragen is niet verboden en kan ook niet aanzien worden als een misbruik van de bestaande procedures.*

*In haar opeenvolgende afwijzende beslissingen, stelde de overheid immers steeds dat bepaalde elementen en/of bewijzen ontbraken in het dossier; dan wel dat bepaalde voorwaarden voor de gezinshereniging niet afdoende werden bewezen.*

*Verzoeker heeft als gevolg daarvan steeds gepoogd om bijkomende bewijzen mee te delen in de hoop van zijn dossier zou goedgekeurd worden als hij de gevraagde ontbrekende documenten / bewijzen zou meedelen.*

*MBT het Inreisverbod — bijlage 13 sexies*

*Dit inreisverbod werd uitgevaardigd om reden dat :*

*- voor het vrijwillig vertrek aan verzoeker geen termijn werd toegestaan. Bij bevel om het grondgebied te verlaten van zelfde datum, 10/02/2021, en ter kennis gebracht op zelfde datum, 26/02/2021, werd inderdaad geen termijn voor vrijwillig vertrek toegestaan.*

*Het bevel om het grondgebied te verlaten waarop het inreisverbod steunt; dient echter vernietigd te worden om reden dat het, zoals hierboven gesteld, werd afgeleverd op basis van de beslissing ( bijlage 20 ) van zelfde datum , die echter behept is met een gebrek in de formele motivering .*

*Als gevolg hiervan dient ook het inreisverbod, als accessorium van de bijlage 20 met bevel om het grondgebied te verlaten, te worden vernietigd."*

3.1.2. De verzoeker voert de schending aan van artikel 3 van de "wet 03/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurlijke handelingen". Er is de Raad geen wet van 3 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurlijke handelingen bekend. Wellicht doelt de verzoeker op de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991). Het enig middel wordt dan ook, waar de verzoeker het afdoende karakter van de formele of de uitdrukkelijke motivering betwist, vanuit dit oogpunt onderzocht.

3.2. In een eerste middelonderdeel stelt de verzoeker dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden van 10 februari 2021 niet afdoende is gemotiveerd.

De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in artikel 62, § 2, van de Vreemdelingenwet en in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven, in rechte en in feite, aangeven op grond waarvan deze genomen is. *In casu* is hieraan voldaan.

Zo verwijst de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden uitdrukkelijk naar de artikelen 47/1, 2° en 47/3, § 2, van de Vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Tevens bevat deze bestreden akte een motivering in feite, met name dat de verzoeker de gezinshereniging aanvraagt met zijn Nederlandse zus, maar dat hij niet afdoende aantoonde dat hij voldoet aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Deze feitelijke vaststelling wordt in de bestreden akte op uitgebreide wijze toegelicht. De gemachtigde somt de documenten op die de verzoeker bij zijn zesde aanvraag heeft voorgelegd ter staving van de voornoemde wettelijke voorwaarden en geeft vervolgens concreet aan waarom deze documenten niet volstaan in het licht van de voorwaarden van de artikelen 47/1, 2°, en 47/3, § 2, van de Vreemdelingenwet.

De verzoeker hekelt enkel de volgende passage uit de eerste bestreden beslissing: *“Voor zover deze gegevens dienen aanvaard te worden als begin van bewijs dient opgemerkt te worden dat deze stor”*. De verzoeker stelt vast dat de gemachtigde om de een of andere reden vergeten is om de motivering en zijn standpunt in verband met de meegedeelde gegevens op te nemen in de eerste bestreden beslissing. De verzoeker betoogt dat hij totaal niet weet wat de gemachtigde zou kunnen bedoelen, noch waarom de gemachtigde de meegedeelde verklaringen niet aanvaardt. De verzoeker voert aan dat hij niet naar behoren kennis kan nemen van de motieven van de bestreden weigeringsbeslissing nu deze motieven ontbreken in de eerste bestreden akte. Hij meent dan ook dat de gemachtigde niet heeft voldaan aan de plicht tot de formele motivering.

Samen met de verzoeker stelt de Raad vast dat de geïssueerde motivering van de gemachtigde halverwege de zin stopt.

Evenwel moet worden vastgesteld dat de niet afgemaakte zin niet op zichzelf staat, maar kadert in volgende passage uit de eerste bestreden akte:

*“In het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging werden volgende bijkomende documenten voorgelegd:*

*- vertalingen dd. 06.11.2020 van de in het kader van de voorgaande aanvraag gezinshereniging dd. 06.02.2020 voorgelegde handgeschreven kwitanties: echter, deze vertalingen doen geen afbreuk aan de reeds gemaakte vaststelling (zie bijlage 20 dd. 05.08.2020) dat er geen objectieve documenten werden voorgelegd waaruit blijkt dat de voorgelegde storting effectief dienen beschouwd te worden als de betaling van een huurbedrag (vb. huurovereenkomst) door de referentiepersoon voor een woning in Marokko, noch werd er aangetoond dat betrokkene in deze periode (januari - september 2009) effectief op dit adres woonachtig was.*

*Voor zover deze gegevens dienen aanvaard te worden als begin van bewijs dient opgemerkt te worden dat deze stor*

*- geactualiseerde salariswijzers op naam van de referentiepersoon (augustus - oktober 2020)*

*Deze bijkomende en geactualiseerde documenten doen geen afbreuk aan de vaststellingen van de bijlagen 20 dd. 29.06.2018, 11.01.2019, 31.07.2019, 28.01.2020 en 05.08.2020. Er kan dienstig naar verwezen worden.”*

Hieruit blijkt dat de gemachtigde in eerste instantie heeft gemotiveerd dat: *“In het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging werden volgende bijkomende documenten voorgelegd:*

*- vertalingen dd. 06.11.2020 van de in het kader van de voorgaande aanvraag gezinshereniging dd. 06.02.2020 voorgelegde handgeschreven kwitanties: echter, deze vertalingen doen geen afbreuk aan de reeds gemaakte vaststelling (zie bijlage 20 dd. 05.08.2020) dat er geen objectieve documenten werden voorgelegd waaruit blijkt dat de voorgelegde storting effectief dienen beschouwd te worden*

*als de betaling van een huurbedrag (vb. huurovereenkomst) door de referentiepersoon voor een woning in Marokko, noch werd er aangetoond dat betrokkene in deze periode (januari - september 2009) effectief op dit adres woonachtig was."*

De verzoeker betwist niet dat *"er geen objectieve documenten werden voorgelegd waaruit blijkt dat de voorgelegde stortingen effectief dienen beschouwd te worden als de betaling van een huurbedrag (vb. huurovereenkomst) door de referentiepersoon voor een woning in Marokko"*. Evenmin betwist de verzoeker dat niet *"werd (...) aangetoond dat betrokkene in deze periode (januari - september 2009) effectief op dit adres woonachtig was."*

Gelet op de bewoordingen *"(v)oor zover deze gegevens dienen aanvaard te worden als begin van bewijs"*, moet worden vastgesteld dat de gemachtigde in ondergeschikte orde nog verder over deze documenten wenste te motiveren maar dat hij, zoals hoger werd vastgesteld, deze motivering niet heeft afgemaakt. De niet afgemaakte zin: *"Voor zover deze gegevens dienen aanvaard te worden als begin van bewijs dient opgemerkt te worden dat deze stor"*, dient dan ook als een overtollig motief te worden beschouwd. De kritiek op dit overtollige motief kan niet tot de nietigverklaring van de bestreden weigeringsbeslissing leiden.

In elk geval blijkt dat de verzoeker niet kan gevolgd worden waar hij stelt dat hij niet kan begrijpen waarom de meegedeelde vertalingen niet werden aanvaard. Hij citeert immers zelf de determinerende vaststellingen hieromtrent dat zij geen afbreuk doen aan de reeds gemaakte vaststelling, in de vorige bijlage 20 van 5 augustus 2020, dat er geen objectieve documenten werden voorgelegd waaruit blijkt dat de voorgelegde stortingen effectief dienen beschouwd te worden als de betaling van een huurbedrag (vb. huurovereenkomst) door de referentiepersoon voor een woning in Marokko, en dat er evenmin werd aangetoond dat de verzoeker in deze periode (januari - september 2009) effectief op dit adres woonachtig was.

Een schending van de formele motiveringsplicht, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

Er blijkt voorts niet dat de verzoeker zich inzake de bestreden weigeringsbeslissing nog beroept op de schending van enige andere rechtsregel.

Het eerste middelenonderdeel is ongegrond.

3.3. De verzoeker betoogt in een tweede middelenonderdeel dat het bevel om het grondgebied te verlaten van 10 februari 2021 moet worden vernietigd nu het een gevolgbeslissing is van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en ook deze vernietigd moet worden.

Aangezien het eerste middelonderdeel dat gericht is tegen de beslissing van de gemachtigde tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden van 10 februari 2021 ongegrond is en er geen andere middelen worden aangevoerd die tot de nietigverklaring van deze beslissing kunnen leiden, dient niet te worden ingegaan op de door de verzoeker in het tweede middelonderdeel geopperde hypothese *"(d)aar de beslissing over de grond van de aanvraag op basis van art 47/1,2° nietig moet verklaard worden omwille van de hiervoor aangehaalde redenen, werd het bevel ten onrechte gegeven en dient het tevens vernietigd te worden."*

Verder voert de verzoeker aan dat het onredelijk is om hem geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidsstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ook het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De verzoeker meent dat er in zijn hoofd geen risico op onderduiken kan worden weerhouden. Hij erkent dat hij meerdere aanvragen gezinshereniging heeft ingediend, maar hij voert aan dat hij dit net deed omdat hij niet illegaal en ondergedoken wenst te verblijven in België. Hij benadrukt dat hij steeds zijn verblijfplaats heeft meegedeeld en hij zijn verblijfssituatie integendeel wenst te regulariseren. De verzoeker betwist dat hij misbruik heeft gemaakt van de bestaande procedures en wijst erop dat in de voorgaande beslissingen telkens werd geoordeeld dat bepaalde elementen en/of bewijzen ontbraken, dan wel dat bepaalde voorwaarden niet afdoende werden bewezen, zodat hij als gevolg daarvan steeds heeft gepoogd om bijkomende bewijzen mee te delen in de hoop dat zijn dossier zou worden goedgekeurd.

De verzoeker betwist aldus niet de afgifte op zich van het bevel om het grondgebied te verlaten, maar wel de beslissing om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan. Zoals de verweerder in de nota met opmerkingen repliceert, blijkt echter niet welk actueel belang de verzoeker nog heeft bij deze grief. Sinds de betekening van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten zijn immers reeds meer dan dertig dagen (zijnde de maximumtermijn) verstreken en het blijkt niet dat de verzoeker thans het grondgebied heeft verlaten.

In de eerste bestreden akte wordt in dit verband als volgt gemotiveerd:

*“- Artikel 74/14 van de wet van 15.12.1980. Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:*

*Artikel 74/14 §3. 1°: er bestaat een risico op onderduiken:*

*6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.*

*Betrokkene diende op 14.12.2019 een machtiging tot verblijf in op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. In zijn aanvraag beweerde hij reeds sedert 2004 (illegaal) op het grondgebied te verblijven. Deze aanvraag werd op 11.02.2011 geweigerd met een bevel om het grondgebied te verlaten dat hem op 18.04.2011 werd betekend. Betrokkene gaf geen gehoor aan dit bevel en werd op 16.10.2011 op heterdaad betrapt op zwartwerk en illegaal verblijf, waarna hem nogmaals een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend. Betrokkene gaf opnieuw geen gehoor aan het bevel en diende op 16.10.2012 diende betrokkene nogmaals een aanvraag in tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze aanvraag werd op 11.12.2012 onontvankelijk verklaard. Deze beslissing werd op 29.01.2013 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene gaf hier gevolg aan en diende op 14.01.2014 nogmaals een aanvraag in tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze aanvraag werd op 03.02.2014 onontvankelijk verklaard. Deze beslissing werd op 06.03.2014 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod. Betrokkene gaf hier gevolg aan en werd op 26.11.2017 door de politie van Antwerpen aangetroffen in illegaal verblijf. Aan betrokkene werd die dag een bevel betekend om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering betekend Betrokkene werd vrijgesteld nadat hij op 04.01.2018 een eerste aanvraag gezinshereniging indiende aan met zijn Nederlandse zus op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. Deze werd geweigerd op 04.07.2018. beslissing (bijlage 20) die aan betrokkene werd betekend met een bevel om uiterlijk op 03.08.2018 het grondgebied te verlaten. Betrokkene gaf hier alweer geen gehoor aan en*

diende op 14.07.2018 een tweede aanvraag gezinshereniging indiende aan met dezelfde Nederlandse zus. Deze werd op 11.01.2019 geweigerd met een bevel om het grondgebied te verlaten. Een verzoek tot nietigverklaring van deze weigering werd op 02.05.2019 ongegrond verklaard door de Raad voor Vreemdelingenbetwisting. Ondanks dit arrest diende betrokkene toch vier keer een gezinshereniging in aan met dezelfde Nederlandse zus. De aanvragen van 06.02.2019, 06.08.2019 en 06.02.2020 werden geweigerd op 31.07.2019, op 28.01.2020 en op 05.08.2020.

Deze weigeringen (bijlage 20) werden ook telkens aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene ging tegen geen de drie laatste weigeringsbeslissingen niet meer in beroep en diende op 26.08.2020 voor de zesde keer gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in."

Artikel 74/14, § 3, eerste lid, 1°, en tweede lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*"§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. (...)*

*§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :*

*1° er een risico op onderduiken bestaat, of;*

*2° (...)*

*3° (...)*

*4° (...)*

*5° (...)*

*6° (...)*

*In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn."*

Artikel 74/14, § 3, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet bepaalt dat er in het geval van een risico op onderduiken kan worden afgeweken van de in artikel 74/14, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bedoelde uitvoeringstermijn van zeven tot dertig dagen van een bevel om het grondgebied te verlaten dat afgegeven wordt aan de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Artikel 74/14, § 3, tweede lid van de Vreemdelingenwet stelt dat in dit geval de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn bevat. *In casu* werd ervoor geopteerd om de verzoeker geen vrijwillige uitvoeringstermijn te verlenen wegens dit risico op onderduiken.

Artikel 1, § 1, 11° van de Vreemdelingenwet definieert het risico op onderduiken als volgt: *"11° risico op onderduiken : het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, een procedure voor toekenning van internationale bescherming of een procedure tot vaststelling van of tot overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met het oog op de criteria die opgesomd worden in § 2 zal onderduiken."* Dit artikel vormt een omzetting van artikel 3, lid 7, van de Terugkeerrichtlijn dat het "risico op onderduiken" definieert als het in een bepaald geval bestaan van redenen, gebaseerd op objectieve, in wetgeving vastgelegde criteria, om aan te nemen dat een onderdaan van een derde land jegens wie een terugkeerprocedure loopt, zich zal onttrekken aan het toezicht.

Artikel 1, § 2, van de Vreemdelingenwet bevat vervolgens een lijst van elf objectieve criteria voor het vaststellen van een risico op onderduiken. Deze objectieve criteria betreffen feiten of handelwijzen die aan de betrokkene kunnen worden toegeschreven of die hem kunnen worden verweten en die, omwille van hun aard of hun ernst, kunnen verklaren waarom er redelijkerwijs mag worden aangenomen dat de betrokkene een reëel en actueel risico vormt dat hij zich zal onttrekken aan de verwijderings-, terugdrijvings- of overdrachtsmaatregel die ten opzichte van hem genomen of voorzien wordt (*Parl.St.* Kamer 2016-17, doc nr. 54-2548/001, p. 18).

Artikel 1, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt verder dat het risico op onderduiken "actueel en reëel" moet zijn. *"Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval."*

Artikel 1, § 2, 6° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“6° de betrokkene heeft onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een terugdrijvings- of verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend;”*

In se betwist de verzoeker de volgende feitelijke vaststellingen niet:

*“Betrokkene diende op 14.12.2019 een machtiging tot verblijf in op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. In zijn aanvraag beweerde hij reeds sedert 2004 (illegaal) op het grondgebied te verblijven. Deze aanvraag werd op 11.02.2011 geweigerd met een bevel om het grondgebied te verlaten dat hem op 18.04.2011 werd betekend. Betrokkene gaf geen gehoor aan dit bevel en werd op 16.10.2011 op heterdaad betrapt op zwartwerk en illegaal verblijf, waarna hem nogmaals een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend. Betrokkene gaf opnieuw geen gehoor aan het bevel en diende op 16.10.2012 diende betrokkene nogmaals een aanvraag in tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze aanvraag werd op 11.12.2012 onontvankelijk verklaard. Deze beslissing werd op 29.01.2013 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene gaf hier gevolg aan en diende op 14.01.2014 nogmaals een aanvraag in tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze aanvraag werd op 03.02.2014 onontvankelijk verklaard. Deze beslissing werd op 06.03.2014 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod. Betrokkene gaf hier gevolg aan en werd op 26.11.2017 door de politie van Antwerpen aangetroffen in illegaal verblijf. Aan betrokkene werd die dag een bevel betekend om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering betekend Betrokkene werd vrijgesteld nadat hij op 04.01.2018 een eerste aanvraag gezinshereniging indiende aan met zijn Nederlandse zus op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. Deze werd geweigerd op 04.07.2018. beslissing (bijlage 20) die aan betrokkene werd betekend met een bevel om uiterlijk op 03.08.2018 het grondgebied te verlaten. Betrokkene gaf hier alweer geen gehoor aan en diende op 14.07.2018 een tweede aanvraag gezinshereniging indiende aan met dezelfde Nederlandse zus. Deze werd op 11.01.2019 geweigerd met een bevel om het grondgebied te verlaten. Een verzoek tot nietigverklaring van deze weigering werd op 02.05.2019 ongegrond verklaard door de Raad voor Vreemdelingenbetwisting. Ondanks dit arrest diende betrokkene toch vier keer een gezinshereniging in aan met dezelfde Nederlandse zus De aanvragen van 06.02.2019, 06.08.2019 en 06.02.2020 werden geweigerd op 31.07.2019, op 28.01.2020 en op 05.08.2020. Deze weigeringen (bijlage 20) werden ook telkens aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene ging tegen geen de drie laatste weigeringsbeslissingen niet meer in beroep en diende op 26.08.2020 voor de zesde keer gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon.”*

De verzoeker betwist enkel de beoordeling dat hieruit een risico op onderduiken zou blijken. De verzoeker maakt evenwel niet aannemelijk dat de gemachtigde op incorrecte wijze toepassing heeft gemaakt van artikel 1, § 2, 6°, van de Vreemdelingenwet. De verzoeker diende drie aanvragen om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in. De eerste aanvraag werd ongegrond bevonden, de twee volgende aanvragen werden onontvankelijk verklaard. Later diende hij nog twee aanvragen gezinshereniging in functie van zijn Nederlandse zus in. Deze aanvragen werden geweigerd en gingen gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten. Enkel tegen de weigeringsbeslissing ingevolge van zijn tweede aanvraag diende de verzoeker een beroep tot nietigverklaring in. Bij arrest met nummer 220 696 van 2 mei 2019 verwierp de Raad dit beroep. De verzoeker diende vervolgens nog viermaal na elkaar een aanvraag gezinshereniging in functie van zijn Nederlandse zus in. Deze aanvragen werden telkens geweigerd en gingen gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten. Aldus heeft de verzoeker verschillende malen onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van verblijf en na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

De verzoeker benadrukt dat hij steeds zijn verblijfplaats heeft meegedeeld. De gemachtigde heeft de verzoeker echter niet verweten dat hij geen vaste en gekende verblijfplaats heeft. Door hierop te wijzen, toont de verzoeker nog niet aan dat de redenen waarom er een risico op onderduiken werd vastgesteld, niet deugdelijk zijn.

De verzoeker betoogt dat het indienen van opeenvolgende aanvragen niet verboden is en ook niet aanzien kan worden als een misbruik van de bestaande procedures. De verzoeker benadrukt dat in opeenvolgende afwijzende beslissingen de overheid aangaf dat bepaalde elementen en of bewijzen ontbraken in het dossier, dan wel dat bepaalde voorwaarden voor de gezinshereniging niet afdoende

werden bewezen, waardoor de verzoeker als gevolg daarvan steeds gepoogd heeft om bijkomende bewijzen mee te delen in de hoop dat zijn dossier zou goedgekeurd worden als hij ontbrekende documenten of bewijzen zou meedelen.

Dat de Vreemdelingenwet en het bijhorende koninklijk besluit van 8 oktober 1981 voorzien in een procedure om een aanvraag in te dienen met het oog op een verblijfsrecht als “*ander familielid*” van een burger van de Unie, betekent op zich nog niet dat het *in casu* kennelijk onredelijk zou zijn om te oordelen dat de verzoeker deze procedure heeft misbruikt. De verzoeker betwist niet dat hij zesmaal na elkaar een aanvraag gezinshereniging in functie van zijn Nederlandse zus indiende. Voorts blijkt en staat het eveneens buiten betwisting dat de voorgaande drie aanvragen alle werden geweigerd middels een omstandig gemotiveerde bijlage 20, en dat deze weigeringsbeslissingen ook telkens gepaard gingen met een bevel om het grondgebied te verlaten. Hoewel in de aktes van kennisgeving telkens op correcte wijze de beroepsmogelijkheden werden vermeld, koos de verzoeker er inderdaad voor om tegen geen van de voorgaande drie beslissingen nog een beroep in te stellen, zodat hij telkens in de wettigheid van deze weigeringsbeslissingen en bevelen om het grondgebied te verlaten berustte om nadien een nieuwe aanvraag in te dienen in functie van zijn zus. In deze omstandigheden gaat het geenszins alle redelijkheid te buiten om de handelswijze van de verzoeker als een misbruik van de procedure, zoals voorzien in artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet, te beschouwen.

De verzoeker brengt enkel een concrete kritiek naar voor omtrent de beslissing om hem geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan. Hij toont echter op dit punt geen ondeugdelijke motivering noch een onzorgvuldige of kennelijk onredelijke besluitvorming aan.

De motieven die verantwoorden waarom de verzoeker in de eerste plaats een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven, worden niet betwist en blijven dan ook overeind. Deze motieven luiden als volgt:

*“Aan betrokkene wordt het bevel gegeven onmiddellijk het grondgebied van het Rijk te verlaten..*

*Wettelijke basis:*

*- artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980*

*Legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.”*

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht, of van het redelijkheidsbeginsel, blijkt niet.

Het tweede middelonderdeel, dat gericht is tegen de beslissing van 10 februari 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, is ongegrond.

3.4. Het derde en laatste middelonderdeel is gericht tegen de tweede bestreden beslissing, dit is het inreisverbod van drie jaar.

De verzoeker betoogt dat het inreisverbod een *accessorium* vormt van het bevel om het grondgebied te verlaten. Hij stipt aan dat de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten die met het huidige bestreden inreisverbod gepaard gaat vernietigd moet worden en dat het inreisverbod dan ook dient te worden vernietigd. Zoals de verzoeker zelf al aangeeft, gaat het bestreden inreisverbod gepaard met de beslissing van 10 februari 2021 tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Hoger werd echter vastgesteld dat het tweede middelonderdeel dat werd aangevoerd tegen het bevel om het grondgebied te verlaten en de afwezigheid van een vrijwillige uitvoeringstermijn, ongegrond is. Bijgevolg moet niet worden ingegaan op de door de verzoeker geopperde these dat het bevel om het grondgebied te verlaten door de Raad zou worden vernietigd.

Het derde middelonderdeel kan niet worden aangenomen.

3.5. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Enig artikel.**

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig augustus tweeduizend eenentwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. DE GEYTER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. DE GEYTER

C. DE GROOTE